

Independența în domeniul bisericesc¹

Înainte de a intra în subiectul propriu-zis, să spunem câteva cuvinte despre două lucruri sau noțiuni care au legătură cu acest subiect și care, deși sunt fundamentale diferite între ele, sunt adesea confundate sau nu sunt diferențiate suficient. Aceste două lucruri se numesc *judecată personală* și *conștiință*. Nu este greu să observăm diferența dintre ele. Autoritatea unui tată este recunoscută în general. Un copil are datoria să asculte de tatăl său. Dar când este vorba de chestiuni de conștiință, în care este implicată autoritatea lui Hristos sau a Cuvântului lui Dumnezeu, autoritatea paternă poate să nu fie respectată în anumite circumstanțe. Un creștin credincios trebuie să-L iubească pe Domnul mai mult decât pe tatăl său și pe mama sa. Dar dacă un copil ar dori să respingă autoritatea tatălui său în toate lucrurile în care judecata sa personală diferă de cea a tatălui, atunci autoritatea paternă ar dispărea. Pot exista cazuri în care trebuie să se examineze cu atenție, chiar cu teamă, în ce constă datoria prezentă, cazuri în care numai discernământul spiritual poate ajunge la o judecată corectă; dar asta nu schimbă nimic la principiu.

Astfel de cazuri excepționale apar în întreaga viață creștină. Trebuie să avem simțuri antrenate pentru a distinge între bine și rău. „Nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți”, scrie Pavel credincioșilor din Efes, „*care este voia Domnului*” (Efeseni 5.17). Astfel de exerciții sunt indispensabile și utile. Totuși, amestecarea *sentinței*, pe care mi-o formez despre un anumit lucru, cu ceea ce îmi impune *conștiința* nu este, în fond, altceva decât o amestecare a *voinței* și a *ascultării*. O conștiință sinceră și adevărată este întotdeauna sinonimă cu ascultarea față de Dumnezeu. Dar dacă *sentința mea*, ceea ce *recunosc* sau *înțeleg*, o fac baza acțiunilor mele, considerând-o suficientă pentru a-mi determina acțiunile, atunci am părăsit terenul ascultării, iar propriul eu și propria voință sunt pe tron.

Să aplicăm aceasta la ceea ce vrem să discutăm. Dumnezeu a impus Adunării Sale (Bisericii) de pe acest pământ datoria și i-a conferit autoritatea de a exercita disciplina. „Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru? ... Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă!” (1 Corinteni 5.12,13). Să luăm acum cazul în care cineva a fost exclus dintr-o adunare din cauza unei fapte rele. Toți recunosc că, dacă acesta este cu adevărat smerit, ar trebui să fie reprimat. Adunarea crede acum că el este smerit, dar eu nu sunt convins de asta. El este reprimat. Ar trebui să refuz să mă supun deciziei adunării, ba chiar să mă retrag din ea, pentru că, în opinia mea, greșește?

Să luăm cazul invers, un caz care pune și mai mult la încercare inima, și anume că eu sunt convins de smerenia persoanei în cauză, în timp ce adunarea nu este. Ce ar trebui să fac acum? Să încerc să impun adunării părerea mea? Nu, mă supun pur și simplu judecății ei, deși o consider greșită, și aștept ca Domnul să o corecteze. Aceasta este smerenia, care acordă eului propriu locul cuvenit și nu încearcă să-și impună părerea față de alții, deși poate fi convins că are dreptate.

Cu aceasta este legată o altă întrebare, și anume, că acțiunile unei adunări sunt obligatorii pentru ceilalți. Scriptura nu cunoaște nimic despre adunări *independente*. Există *un singur trup*, trupul lui Hristos, și toți credincioșii adevărați sunt mădulare *ale acestui trup*. Mai mult, o adunare

¹ Preluat din „Ein Wort über kirchliche Unabhängigkeit” de J.N. Darby. Compară cu „Botschafter” 1883, pag. 85-98.

dintr-o localitate, dacă stă pe temelia adevărului, reprezintă întreaga Adunare (Biserică) a lui Dumnezeu și acționează în numele ei. De aceea, în adresarea din prima epistolă către Corinteni, care tratează acest subiect și se adresează „Adunării lui Dumnezeu din Corint”, sunt incluși *toți* creștinii credincioși. În același timp, însă, adunarea locală este privită ca fiind trupul – „*voi sunteți trup al lui Hristos, și mădulare ale Sale fiecare în parte*” (1 Corinteni 12.27) – și este responsabilă de menținerea curăției Adunării. Domnul este văzut ca fiind prezent în ea, iar ceea ce s-a făcut, s-a făcut *în Numele Domnului nostru Isus Hristos* (1 Corinteni 5.4). Acest fapt este complet ignorat atunci când, așa cum se întâmplă adesea, cu privire la o adunare se vorbește despre de șase sau șapte frați capabili și pricepuți, în timp ce ceilalți sunt considerați mai mult sau mai puțin neștiutori. Astfel, se dă la o deoparte prezența Domnului în mijlocul unei adunări. Dar, se obiectează, nu poate fi activă carnea? Desigur, dar de ce se presupune acțiunea acesteia într-o adunare și se uită că ea poate acționa într-o singură persoană?

Mai mult, se vorbește despre faptul că ar trebui să se asculte mai întâi de Domnul și abia apoi de adunare. Dar dacă Domnul este *în* adunare, prin astfel de vorbe se pune propria sentință personală împotriva sentinței unei adunări, care se întrunește în Numele lui Isus având promisiunea Lui (Matei 18.18-20) – dacă ea *nu face* aceasta, nu o pot recunoaște deloc ca o adunare a lui Dumnezeu. Afirmatia de mai sus face astfel din Hristos și adunare două partide. Desigur, pot să-mi exprim opinia față de o adunare și o pot ajuta într-un fel sau altul, tocmai pentru că sunt un mădular al lui Hristos și, ca atare, aparțin adunării respective, dacă este vorba de o adunare în sensul menționat mai sus; dar dacă presupun că Hristos *nu este* în ea, neg astfel că ea este o adunare a lui Dumnezeu. Atunci nu întreb dacă există un cuvânt din Scriptură pentru cazul în discuție, ci spun pur și simplu: „Eu gândesc altfel în privința aceasta” sau „Nu văd de ce ar fi trebuit să se acționeze astfel”. Astfel, am mai multă încredere în propria mea judecată decât în cea a adunării, și anume în lucrurile pe care Dumnezeu le-a încredințat purtării ei de grijă. Am spus deja că și o adunare poate greși, dar oare acest fapt anulează credințioșia Domnului sau disponibilitatea Duhului Sfânt de a veni în ajutor într-un astfel de caz? O, dacă am vrea să ne bazăm mai mult pe această credințioșie și să așteptăm acest ajutor cu simplitate și smerenie! Am avea parte de experiențe binecuvântate și am trăi răspunsuri prețioase la rugăciuni.

Am spus la început că Scriptura nu menționează nimic despre adunări „independente”. Dacă o adunare tratează cu calm și seriozitate o chestiune disciplinară și a luat o decizie, celelalte adunări ar trebui să accepte această decizie și să recunoască acțiunea. Dacă cel rău a fost dat afară din Corint, ar trebui el să fie admis în Efes? Unde ar fi atunci unitatea? Ce s-ar întâmpla cu prezența Domnului în mijlocul Adunării? Ceea ce ne-a îndepărtat pe majoritatea dintre noi de diferitele sisteme ecleziastice este tocmai adevărul despre unitatea trupului. Pentru că negarea acestui adevăr caracterizează acele sisteme. Să nu uităm, așadar, că orice adunare (chiar dacă mărturisește că se află pe terenul separării) care acționează independent de celelalte, primind persoane disciplinate de acestea, respinge acea unitate. Acțiunea lor independentă anulează unitatea trupului în sens practic.

Se afirmă adesea că „recunoașterea lui Hristos ca Domn constituie legătura de unitate între adunări”. Dar unde se găsește în Scriptură o dovadă pentru această afirmație? Domnia este ceva cu totul personal; Scriptura nu vorbește niciodată despre un *Domn al Trupului*. Hristos este Domn peste *indivizi*, dar nu peste Trup. El este *Capul* Trupului, Cap peste toate. Unitatea nu constă prin domnie, la fel cum nu constă prin unirea adunărilor. Când vine vorba de unitate, Scriptura nu vorbește niciodată despre *adunări*, nici despre o legătură între adunări. Cu siguranță, ascultarea față de Domnul și Cuvântul Său, ca orice altă virtute creștină, va contribui la păstrarea unității, dar unitatea este o unitate a Duhului, și anume *în trup*, nu în atâtea și atâtea *trupuri*. Opinia care apare ici și colo, că adunările individuale *ca atare* sunt mădulare ale

trupului, este complet contrară Scripturii. Atât Epistola către Efeseni, cât și cele două Epistole către Corinteni învață în mod clar și hotărât că unitatea este în Duhul și prin Duhul și că Hristos are în această relație locul de *Cap*, dar nu de *Domn*. Ultimul titlu, așa cum am spus, are legătură cu noi ca persoane.

O obiecție deosebit de preferată, pe care o auzim mereu, este: „Niciun om nu este infailibil, și nici o adunare”. Corect. Dar de ce se vorbește astfel? Pentru a se sustrage responsabilității. Se confundă *infailibilitatea* cu *autoritatea*. În sute de cazuri, putem fi obligați să ascultăm, fără ca infailibilitatea să fie luată în considerare. Dacă ar fi altfel, nu s-ar mai putea vorbi de ordine în lume. Am vorbit deja despre relația unui tată cu copiii săi. Un tată nu este infailibil, dar are o autoritate încredințată de Dumnezeu și este de datoria noastră să ne supunem acesteia. Un ofițer de poliție nu este infailibil, dar în măsura în care îi sunt conferite competențe, trebuie să ne supunem ordinelor sale. Întrebarea este dacă și în ce măsură suntem *autorizați* să facem ceva, nu dacă suntem *infailibili*.

Autoritatea poate fi folosită cu abuz, pot exista mijloace împotriva unui astfel de abuz sau, în anumite cazuri, așa cum am sugerat deja, poate fi justificat și refuzul de a se supune – trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni –, dar niciodată în Scriptură nu se acordă libertate voinței umane ca atare. Suntem sfințiți pentru a-L asculta pe Isus Hristos (1 Petru 1.2). Dacă umblăm pe această cale, dorind să împlinim voia lui Dumnezeu într-o ascultare simplă, fără a căuta să rezolvăm personal fiecare întrebare care ar putea fi ridicată, atunci umblăm în pace. Este calea înțelepciunii lui Dumnezeu și de aceea atât de mulți care se consideră înțelepți o ratează.

Introducerea chestiunii infailibilității trădează dorința de a avea liber arbitru, precum și încrederea în propria judecată personală. În Biserica lui Dumnezeu există o autoritate judecătorească, o datorie și o putere de a exercita disciplina; dacă nu ar fi așa, în cele din urmă orice păcat și nedreptate ar fi sfințite prin Numele lui Hristos. Cât de îngrozitor ar fi asta! Dar, cu regret, unii caută și apără astfel de lucruri. Se spune: oricare ar fi nedreptatea sau aluatul care poate fi tolerat într-o adunare, adunarea însăși nu va fi afectată de acesta. Oricât de rele ar fi astfel de afirmații, ele au totuși și un aspect pozitiv, în sensul că deschid ochii sufletelor sincere, iubitoare de bine.

Am auzit deja că adunării lui Dumnezeu din Corint i se adresează cuvintele: „Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru? Dar pe cei de afară îi judecă Dumnezeu. Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă!” (1 Corinteni 5.12,13). Adunarea era și este chemată să exercite o autoritate judecătorească. Dacă nu face aceasta, ea devine, repet, în cele din urmă, o autenticatoare a tuturor felurilor de păcat și răutate. Dar dacă își exercită autoritatea în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, ceilalți sunt obligați să respecte și să onoreze acțiunile ei. Dacă într-o adunare carnea se dovedește activă, atunci, așa cum am spus, în prezența Duhului lui Dumnezeu și în autoritatea necondiționată a Domnului Isus există mijloace pentru a contracara această acțiune. În orice caz, remediul nu constă în afirmația că fiecare adunare sau comunitate creștină, ca asociație voluntară, ar fi *independentă* de celelalte. Această afirmație este contrară Scripturii și neagă unitatea trupului lui Hristos, precum și prezența și activitatea Duhului Sfânt în el.

Să încercăm să clarificăm chestiunea cu ajutorul unui exemplu. Cu toții am auzit probabil de alianța sau societatea „francmasonilor”. Răspândită în multe țări, formată din numeroase asociații locale, numite „loje”, întreaga alianță constituie totuși, în principiu, o unitate, o singură lojă. Să ne imaginăm acum că o lojă locală a exclus unul dintre membrii săi din vreun motiv. Unele alte loji, considerând că persoana în cauză a fost nedreptățită, în loc să solicite primei loji o reexaminare a cazului, l-ar accepta fără ezitare pe cel exclus, din proprie inițiativă – unde ar mai fi atunci unitatea sistemului mason? Evident, aceasta ar fi încetat să mai existe. Fiecare lojă

ar fi o corporație independentă, care acționează pe cont propriu. Ar fi inutil să se afirme că s-a comis o nedreptate și că nicio lojă nu este infailibilă. Unitatea întregului ar dispărea. S-ar putea lua măsuri pentru a preveni astfel de dificultăți, dar ceea ce ar face lojile nemulțumite nu ar fi altceva decât o tutelare a lojilor individuale, precum și negarea dreptului lor de a-și ordona acțiunile, ceea ce ar duce în cele din urmă la dizolvarea întregului ordin.

La fel, o adunare nu are dreptul să judece o altă adunare sau să treacă peste acțiunile acesteia. Ar fi o negare a întregii modalități în care este alcătuită Adunarea sau Biserica lui Dumnezeu. Faptul că fiecare adunare este *independentă* și, prin urmare, responsabilă de menținerea ordinii divine în mijlocul ei, nu necesită nicio discuție suplimentară; dar dacă se afirmă că fiecare adunare formează o entitate separată, ale cărei acțiuni nu au putere obligatorie pentru celelalte, se creează astfel un sistem de independentism, de *independență*. Mulți ar putea susține un astfel de sistem, deoarece le place să judece independent, dar întreaga chestiune este condamnată de Scriptură. Când, în primele zile ale Bisericii, adunarea din Antiohia a primit credincioși dintre neamuri, fără a le cere circumcizia, nimeni nu s-a gândit că adunarea din Ierusalim i-ar putea respinge și că totuși totul ar putea continua conform ordinii Adunării lui Dumnezeu (compară cu Faptele apostolilor 15). Nu există nici o urmă de astfel de independență și dezordine în Cuvânt. Dimpotrivă, acesta conține toate dovezile posibile că pe pământ exista *un singur* trup, în care acționa și conducea *un singur* Duh, și a cărui bază a binecuvântării era tocmai acea unitate, a cărei păstrare era datoria fiecărui credincios. Și așa cum era atunci, așa este și astăzi. *Voința proprie* poate dori să se comporte altfel, dar nu și *ascultarea smerită* de Cuvânt.

Pot apărea dificultăți, care nu pot fi rezolvate de un centru apostolic, așa cum era atunci în Ierusalim. Nu mai avem un astfel de centru, dar refugiul nostru este acțiunea Duhului în unitatea trupului, activitatea harului și a darurilor ajutătoare, precum și credințioșia unui Domn milostiv, care a promis să nu ne părăsească și să nu ne abandoneze niciodată. Și aceste lucruri prețioase ne vor rămâne până la sfârșit.

Așa cum activitatea Duhului Sfânt în timpul Faptelor apostolilor 15 s-a desfășurat în unitatea trupului, așa va face întotdeauna. Să nu uităm, de asemenea, că învățăturile apostolului Pavel, așa cum s-a menționat deja, nu se adresau doar adunării locale din Corint, ci „*tuturor, în orice loc, celor care cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos*”. Ele sunt, așadar, obligatorii pentru *toți* creștinii credincioși, atât atunci, cât și astăzi. Repet încă o dată: ar fi putut omul care a fost exclus din Corint să fie primit în alt loc, să zicem în Efes sau Antiohia, astfel încât acea acțiune să fi fost valabilă doar pentru Corint, iar oricare altă adunare să fi putut acționa după bunul plac? Ce scop ar fi avut atunci instrucțiunile serioase ale apostolului? Și acele instrucțiuni au și astăzi putere obligatorie pentru noi, ele sunt Cuvântul lui Dumnezeu.

Poate că se va obiecta din nou: „Toate acestea sunt bune și frumoase, dacă nu ar exista carnea”. Nu pot răspunde decât astfel: carnea *poate* intra în acțiune, este fără îndoială. Experiența ne-a învățat aceasta de multe ori și destul de dureros. Dar ceea ce neagă unitatea adunării, ceea ce se ridică în mod arbitrar și o fragmentează în multe corporații independente, *nu este nimic altceva decât carnea*. Dacă carnea se dovedește a fi cu adevărat activă, sufletele smerite vor folosi cu recunoștință în inimă remediile menționate, ajutorul Duhului și grija Stăpânului lor credincios și vor experimenta că nu o fac în zadar.

În încheiere, încă un cuvânt scurt despre un punct care a creat adesea dificultăți. Dacă doi sau trei credincioși dintr-un loc se adună regulat ca atare, ei formează în mod evident o adunare și, dacă sunt adunați conform Cuvântului, o adunare a lui Dumnezeu. Totuși, (chiar și în ultimul caz) și dacă *nu există* altă adunare în acel loc, ea nu poate fi numită *Adunarea* lui Dumnezeu, deoarece Adunarea lui Dumnezeu dintr-un loc cuprinde pe toți credincioșii care locuiesc acolo. Prin acceptarea aceluia titlu sau nume, s-ar pierde din vedere decăderea generală a Bisericii și s-

ar ajunge în pericolul de a se considera a fi ceva, ce nu se este. Dar dacă undeva există o astfel de adunare și se înființează o a doua, *în mod conștient independent* de adunarea existentă, această a doua adunare nu este o reprezentare a Adunării lui Dumnezeu. Ea nu poate fi, din simplul motiv că a fost înființată după bunul plac al omului, independent de unitatea Duhului. După ce adevărul unității trupului a fost din nou reprezentat în zilele noastre și a devenit cunoscut conform Scripturii, independența în domeniul bisericesc trebuie să devină într-o măsură accentuată un rău în ochii lui Dumnezeu.

Necunoașterea adevărului sau, cel puțin, o cunoaștere deficitară a acestuia este soarta noastră comună în multe privințe; dar *împotrivirea față de adevăr* este cu totul altceva. Se afirmă în mod repetat că decăderea Bisericii este în prezent atât de mare încât ordinea corespunzătoare unității trupului nicidecum nu mai poate fi menținută conform Scripturii. Dar, în realitate, prin aceasta se spune că ar fi imposibil să se celebreze Cina Domnului în mod corect, plăcut lui Dumnezeu; căci Scriptura spune: „Pentru că noi, cei mulți, suntem *o singură* pâine, *un singur* trup, pentru că toți luăm parte dintr-o *singură* pâine” [1 Corinteni 10.17]. Deci, ori de câte ori frângem pâinea, mărturisim că suntem *un singur* trup, Scriptura nu cunoaște altceva. Deci, cine vorbește în felul de mai sus susține că o astfel de sărbătoare nu mai este posibilă astăzi și preferă o ordine *contrară* Scripturii, sau mai degrabă o dezordine, decât cea creată și dorită de Dumnezeu.

Dumnezeu fie preamărit, că gândurile omenești, rațiunea și altele asemenea nu pot răsturna adevărul Său! El rămâne neschimbat în *toate* timpurile și în *toate* circumstanțele. Și fericit este omul care „tremură la Cuvântul Său”! „Dumnezeu se va uita spre acesta” (Isaia 66.2). Mergând pe calea îngustă a adevărului, el poate conta întotdeauna pe Dumnezeu și Îi poate încredința cu încredere toate consecințele care ar putea apărea.